

Sygn. akt II CSKP 191/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący)

SSN Marcin Krajewski

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa małoletniej L.W. działającej przez matkę I.W.
przeciwko "K." spółce akcyjnej w P. i "M." spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej "K." spółki akcyjnej w P. –
W. spółki akcyjnej w W.
oraz z udziałem Prokuratora Prokuratury Okręgowej w P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 października 2021 r.,
skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt I ACa [...]

- I. oddała skargę kasacyjną,**
- II. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- III. przyznaje radcy prawnemu K.B.N. od Skarbu Państwa -
Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem**

**kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi
z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu sprawy z powództwa małoletniej L.W. przeciwko K. Spółce Akcyjnej w P. i M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanego K. Spółce Akcyjnej w P. – W. Spółce Akcyjnej w W. oraz prokuratora, o zapłatę, na skutek apelacji Powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P. z 1 marca 2018 r., oddalił apelację, nie obciążył Powódki kosztami zastępstwa procesowego Pozwanej oraz interwenienta ubocznego poniesionymi w postępowaniu apelacyjnym, a także przyznał od Skarbu Państwa adwokatowi M.N. kwotę 6.642 zł brutto tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie Powódki z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Wyrokiem z 1 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił powództwo, nie obciążył Powódki kosztami postępowania oraz zasądził od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w P. - na rzecz adw. M.N. kwotę 8.856 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej Powódce z urzędu (sygn. akt XVIIIIC (...)). Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 19 marca 2016 r. na stadionie I. w P. odbywał się mecz piłkarski, na który wybierał się ojciec Powódki. Przed meczem udał się on do znajdującego się w bryle stadionu klubu. Na miejscu został uderzony przez nieznanego mężczyznę w twarz, w wyniku czego upadł i stracił przytomność, zaś sprawca wybiegł z lokalu. Następnie ojciec Powódki został przewieziony do szpitala i wprowadzony w stan śpiączki farmakologicznej, jednak w konsekwencji posiadanych urazów zmarł. Bezpośrednią przyczyną zgonu były obrażenia czaszkowo - mózgowe z następowym masywnym rozmiękaniem tkanki nerwowej mózgu. Pomiędzy zdiagnozowanymi obrażeniami ojca Powódki a jego śmiercią zachodził bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy.

Celem wyjaśnienia okoliczności przedmiotowego zdarzenia zostało przeprowadzone śledztwo, zakończone postanowieniem o umorzeniu postępowania przygotowawczego ze względu na niewykrycie sprawcy czynu.

I. jest zarządzany przez K. S.A. oraz M. sp. z o.o. jako Operatora na podstawie umowy dzierżawy stadionu z 26 września 2011 r. zawartej pomiędzy Operatorem a Miastem P.. Stadion jest obiektem przeznaczonym do organizacji imprez, w tym imprez masowych, w szczególności meczów piłki nożnej, a także do prowadzenia na jego terenie działalności rekreacyjnej, handlowej i usługowej, w tym biurowej, parkingowej i gastronomicznej. Obiekt jest nadzorowany za pomocą kamer monitoringu wizyjnego. Na jego teren zakazany jest wstęp dla osób znajdujących się pod widocznym wpływem alkoholu, środków odurzających i psychotropowych lub innych podobnie działających środków.

Mecz w dniu 19 marca 2016 r. został zorganizowany przez spółkę K. S.A. na podstawie decyzji Prezydenta Miasta P. z 5 lutego 2016 r. zezwalającej na organizację imprez masowych pn. „Mecze Ekstraklasy i Pucharu Polski w piłce nożnej - sezon 2015/2016 drużyny K.” na podstawie art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2019 r., poz. 2171).

Na wniosek organizatora mecz w dniu 19 marca 2016 r. był oznaczony jako mecz podwyższonego ryzyka. Udzielenie zezwolenia na jego organizację było poprzedzone opiniami Straży Pożarnej, Policji i Pogotowia, a także Wydziału Ruchu Drogowego. Do wniosku o udzielenie zgody na zorganizowanie imprezy masowej załączany jest graficzny plan obiektu (terenu), na którym miała być przeprowadzona impreza masowa wraz z jego opisem. Wyznaczony przez organizatora teren imprezy rozpoczynał się od kołowrotów osadzonych w linii ogrodzenia stadionu, z wyjątkiem wejścia dla kibiców gości, gdzie teren ten rozpoczynał się od linii „niskich płotków” - rękawów, na których jest potwierdzana tożsamość kibiców gości.

Przed kołowrotami następuje weryfikacja uprawnień osób chcących wejść na mecz. Organizator spełnił wymagania dotyczące zabezpieczenia medycznego imprezy, która ponadto została pozytywnie zaopiniowana w zakresie spełnienia

warunków bezpieczeństwa przez Komendanta Miejskiego Policji w P. w odniesieniu do oceny stanu technicznego obiektu, na którym miał być przeprowadzony mecz piłki nożnej, przedsięwzięć organizatora meczu związanych ze spełnieniem warunków bezpieczeństwa oraz dokumentacji przedłożonej przez organizatora.

Na terenie nie były sprzedawane napoje alkoholowe. Z uwagi na status meczu jako imprezy o podwyższonym ryzyku, zastosowano wzmożone środki bezpieczeństwa zapewnione przez zatrudniane przez organizatora służby informacyjne i porządkowe. Mecz odbywał się pod szczególnym nadzorem Policji i służb mundurowych, jak również przy mobilizacji służb medycznych. Na stadionie znajduje się również około 200 kamer rejestrujących obraz, także obejmujących obszar poza imprezą, zaś zarejestrowany materiał jest przeglądany przez czterech wyznaczonych pracowników. Ogrodzenie przed stadionem było otwarte z wydzielonymi bramkami wejściowymi.

Restauracja, w której doszło do zdarzenia, jest usytuowana w bryle stadionu. Dostęp do niej jest otwarty, także dla osób postronnych, a zatem nie ogranicza się do osób, które posiadają bilet wstępu na mecz, jednak nie ma możliwości bezpośredniego przejścia z lokalu na stadion.

Restauracja jest prowadzona przez osobę fizyczną na podstawie umowy najmu lokalu. Przedsiębiorca prowadzący restaurację posiadał koncesję na sprzedaż alkoholu, co odbywało się za zgodą wynajmującego.

Przed meczem, w trakcie przedmiotowego zdarzenia, goście przebywający w lokalu spożywali alkohol. W bezpośrednim sąsiedztwie stadionu znajduje się kilka punktów komercyjnych, w których można kupić alkohol. Operator stadionu nie może zamykać terenu wokół stadionu, np. dookoła parkingu, bowiem tam znajdują się także tereny ewakuacji i musi być zapewnione swobodne wyjście dla wszystkich kibiców. Wokół stadionu nie jest przeprowadzana weryfikacja osób tam przebywających. Organizatorzy imprezy masowej na stadionie nie mają do tego uprawnień, a teren wokół stadionu jest otwarty. Dotyczy to również poszczególnych powierzchni znajdujących się w bryle stadionu.

W związku ze śmiercią ojca Powódki P.W., pismem z 25 kwietnia 2017 r. przedstawiciel ustawowy małoletniej wówczas Powódki - matka I.W. - wezwała zarządy K. S.A. oraz M. sp. z o.o. do zapłaty solidarnie tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia łącznej kwoty 650.000 zł, w tym 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c. w zw. z art. 415 i 435 § 1 k.c. oraz 400.000 zł tytułem odszkodowania na podstawie art. 446 § 2 i 3 k.c. w zw. z art. 415 i 435 § 1 k.c.

W odpowiedzi na powyższe, pismem z 9 maja 2017 r., wymienione spółki odmówiły zapłaty kwoty określonej w wezwaniu, wskazując, że do tragicznego zdarzenia doszło wyłącznie z winy osoby trzeciej, postępowanie karne w sprawie zostało umorzone, natomiast konsorcjum lub spółki nie ponoszą za nie odpowiedzialności. Nadto wskazano, że do tragicznego zdarzenia doszło poza terenem imprezy masowej, zaś organizator odpowiada za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i czasie jej trwania. Miejsce, na terenie którego doszło do zdarzenia, znajduje się na terenie lokalu, który jest we władaniu niezależnego od spółek najemcy.

W. S.A. w W. poinformowało małoletnią L.W., że po rozpatrzeniu roszczeń zgłoszonych z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej M. sp. z o.o. za szkodę powstałą 19 marca 2016 r. odszkodowanie nie może zostać przyznane. W uzasadnieniu ubezpieczyciel wskazał, że brak jest podstaw do uznania roszczeń odszkodowawczych Powódki z ubezpieczenia OC w ramach zawartej umowy ubezpieczenia, ponieważ nie stwierdzono, aby szkoda powstała wskutek jego działania lub zaniechania.

W ocenie sądu I instancji powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na to, że do zdarzenia doszło poza terenem imprezy masowej, a poza tym nie można Pozwanym przypisać odpowiedzialności deliktowej.

Apelację od powyższego wyroku w pkt 1 wniosła Powódka podnosząc naruszenie: 1) art. 446 k.c. w związku z art. 5 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych poprzez ich niewłaściwą wykładnię i zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że organizator imprezy masowej nie ponosi względem Powódki odpowiedzialności za śmierć ojca, 2) art 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art 227 k.p.c.,

3)art 217 § 1 i 3 w zw. z art 227 k.p.c., a także 4) art 233 k.p.c. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika Powódki zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, albowiem koszty te nie zostały uiszczone przez powoda choćby w części.

Sąd Apelacyjny w (...) uznał, że apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie i ją oddalił. Sąd odwoławczy podzielił ustalenia faktyczne sądu I instancji i tym samym przyjął je za własne. W toku postępowania odwoławczego przystąpił do sprawy w trybie art. 60 § 1 k.p.c. prokurator, który jednak nie opowiedział się jednoznacznie po żadnej ze stron, zaznaczając jedynie, że bliższy jest mu pogląd wyrażony przez stronę powodową.

Skargę kasacyjną złożyła Powódka zaskarżając w całości wyrok Sądu Apelacyjnego. Zarzuciła naruszenie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. oraz art. 5 ust. 1 i 2 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c., art. 446 § 1 k.c.

Wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości oraz uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w P. z 1 marca 2018 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P., albowiem Sądy meriti nie rozpoznały istoty sprawy. Złożyła również wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika Powódki zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych, albowiem koszty te nie zostały uiszczone przez powódkę choćby w części.

Pozwani K. S.A. oraz M. sp. z o.o. w odpowiedzi na skargę kasacyjną Powódki wnieśli o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie od Powódki na rzecz każdego z Pozwanych kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. W. S.A. - interwenient uboczny po stronie pozwanego – K. S.A. również wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej powódki i zasądzenie od Powódki na rzecz Interwenienta ubocznego kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Art. 5 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych normuje wymagania w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa imprezy i obowiązek zabezpieczenia imprezy. Z przepisu tego wynika, że za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada jej organizator. Bezpieczeństwo imprezy masowej obejmuje spełnienie przez organizatora wymogów w zakresie: 1) zapewnienia bezpieczeństwa osobom uczestniczącym w imprezie; 2) ochrony porządku publicznego; 3) zabezpieczenia pod względem medycznym; 4) zapewnienia odpowiedniego stanu technicznego obiektów budowlanych wraz ze służącymi tym obiektom instalacjami i urządzeniami technicznymi, w szczególności przeciwpożarowymi i sanitarnymi.

Zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy, masową imprezą sportową jest taka, która ma na celu współzawodnictwo sportowe lub popularyzowanie kultury fizycznej, organizowana na a) stadionie lub w innym obiekcie niebędącym budynkiem, na którym liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób, ustalona zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, wynosi nie mniej niż 1000, a w przypadku hali sportowej lub innego budynku umożliwiającego przeprowadzenie *imprezy masowej* - nie mniej niż 300, b) terenie umożliwiającym przeprowadzenie imprezy masowej, na którym liczba udostępnionych przez organizatora miejsc dla osób wynosi nie mniej niż 1000.

Precyzyjne określenie kryteriów i zakresu pojęcia miejsca imprezy masowej nie jest możliwe przede wszystkim z uwagi na różnorodność takich miejsc, w których organizowane mogą być różne imprezy sportowe. W związku z tym należy przyjąć, że miejsce imprezy sportowej określa organizator, mając na względzie charakter imprezy oraz kibiców (w szczególności ich liczby). Różnorodność zachowań kibiców, które niejednokrotnie wiążą się także z rodzajem imprezy, może prowadzić do wniosku o konieczności odmiennego w zależności od okoliczności ustalenia terenu, które zostaje przeznaczony do przeprowadzenia imprezy.

Weryfikacja wskazanego terenu, który musi przybrać również postać graficznego planu dołączonego do wniosku zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy, należy do organów administracji publicznej wyrażającej zezwolenie lub odmowę przeprowadzenia imprezy.

Obowiązek wynikający z art. 11 ust. 8 ustawy dotyczący rejestracji obrazu i dźwięku ma na celu konieczność zapewnienia efektywnego rozpoznawania zagrożeń i identyfikowania sprawców zakłóceń porządku publicznego w miejscu i w czasie trwania imprezy masowej, co z kolei wynika z wytycznych wskazanych w ust. 9 art. 11. Rozszerzenie obowiązku rejestracji o miejsca wskazane w § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 stycznia 2011 r. w sprawie sposobu utrwalania przebiegu imprezy masowej (Dz.U. Nr 16, poz. 73), czyli m.in. bramy, furtki i inne miejsca przeznaczone do wejścia uczestników na teren imprezy masowej oraz drogi dla służb ratowniczych czy drogi ewakuacyjne, nie jest równoznaczne z objęciem tych miejsc zakresem odpowiedzialności organizatora. Wskazany przepis wyróżnia bowiem miejsca znajdujące się na terenie imprezy masowej, do których należą np. kasy biletowe czy ciągi komunikacyjne. Skoro na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy, za bezpieczeństwo imprezy masowej w miejscu i w czasie jej trwania odpowiada jej organizator i to on określa to miejsce, to nie można zasadnie twierdzić i uznać, że poza to miejsce rozciąga się odpowiedzialność organizatora z tego względu, iż pewne obowiązki zostały wprowadzone poza tym miejscem na mocy powyższego rozporządzenia. Jego celem jest bowiem - jak już wskazano - umożliwienie określenia cech osób lub rzeczy, dozоровanie miejsca oraz wykrywanie występujących zagrożeń w miejscu dozоровanym przez kamerę, w celu przekazania informacji o stanie bezpieczeństwa (zob. § 2 rozporządzenia).

Za nieuzasadnione należy uznać odwołanie się do art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr z 2020 r., poz. 1333), bowiem sama okoliczność, iż stadion stanowi obiekt budowlany zaliczany do kategorii budowli, nie oznacza, że każda jego część jest uznawana za miejsce imprezy masowej. To ostatnie nie musi obejmować całej bryły stadionu. W jej ramach, a ściślej w bryle budynku obejmującego stadion, mogą znajdować się różne części obiektu (budowle, urządzenia, pomieszczenia) niedostępne dla uczestników imprezy masowej

w trakcie i w związku z imprezą. Są to np. szatnie dla sportowców, do których nie mają wstępu kibice, punkty handlowe, biurowe czy inne niezwiązane z samym wydarzeniem sportowym. Dlatego za nieuzasadnione należy uznać stwierdzenie, że impreza masowa odbywa się na terenie całego budynku. Poza ustaleniem, iż miejsce imprezy masowej określane jest przez organizatora, brak jest podstaw w niniejszej sprawie do wskazania związku funkcjonalnego między działalnością restauracji, w której nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, a przeprowadzaną imprezą masową (sportową). Okoliczność, iż restauracja stanowi miejsce znajdujące się w bryle obiektu, który również obejmuje stadion (czyli boisko i trybuny), co przesądza o bliskości z miejscem organizowanej imprezy masowej, w żaden sposób nie wskazuje na istnienie takiego powiązania. Na związek taki nie wskazuje także usytuowanie obiektu. W restauracji mogły przebywać i korzystać z niej nie tylko kibice, ale również osoby postronne, które nie zakupiły biletu i w żaden sposób nie musiały uczestniczyć w imprezie masowej.

Nawet przy przyjęciu szerokiej interpretacji pojęcia miejsca imprezy masowej w niniejszej sprawie nie można uznać, iż teren restauracji w jakikolwiek sposób służył organizatorowi do właściwego przeprowadzenia imprezy. Natomiast w świetle przepisów ustawy organizator nie jest zobowiązany do zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom imprezy masowej poza miejscem odbywającej się imprezy, w szczególności na podstawie kryterium bliskości tego miejsca z miejscem imprezy.

Zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego dokonany w niniejszej sprawie przez Sądy meriti, wyznaczony przez organizatora teren imprezy masowej rozpoczynał się od kołowrotów osadzonych w linii ogrodzenia stadionu, z wyjątkiem wejścia dla kibiców gości, gdzie teren ten rozpoczynał się od linii „niskich płotków” - rękawów, na których jest potwierdzana tożsamość kibiców gości. Przed kołowrotami następowała weryfikacja uprawnień osób chcących wejść na mecz.

Weryfikacja tego, czy wyłączenie określonej części budowli, budynku lub części terenu z powodu ewentualnego dążenia do nieuzasadnionego wyłączenia lub ograniczenia czy uniknięcia odpowiedzialności, powinna następować

každorazowo na etapie rozpatrzenia wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie imprezy, w którym określone jest miejsce imprezy masowej. To jednak należy do właściwego organu administracji publicznej. Sąd powszechny nie jest władny do oceny, a tym bardziej weryfikacji czy podważania prawomocnych decyzji administracyjnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 16 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 175/09, OSNC 2010, nr 7-8, poz. 115; 19 maja 2011 r., sygn. akt I CSK 202/11, niepublikowany; 19 maja 2011 r., sygn. akt I CSK 332/10, OSNC-ZD 2012, nr B, poz. 35). Wyjątek od reguły może stanowić tylko sytuacja, w której decyzja jawi się jako nieistniejąca lub okazuje się bezwzględnie nieważna, czyli godząca w samą istotę aktu administracyjnego, jakim jest decyzja administracyjna.

Natomiast kolejne zarzuty, tj. zarzut naruszenia art. 415 k.c. w zw. z art. 416 k.c. oraz art. 446 § 1 k.c. wynikały z założenia, iż Pozwani odpowiadali w niniejszej sprawie w związku z uznaniem przedmiotowej restauracji za objętą kategorią miejsca imprezy masowej, a w konsekwencji na zasadzie art. 5 ust. 1 ustawy. Odpowiedzialność organizatora imprezy masowej pod rządem ustawy nie została ukształtowana jako odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, choć nawet w takim przypadku trudno byłoby uznać, iż w niniejszej sprawie organizator odpowiadałby z powodu śmierci ojca Powódki.

Art. 5 ustawy określa przesłanki, których spełnienie świadczy o zapewnieniu zgodnie z wymaganiami ustawy bezpieczeństwa imprezy masowej. W konsekwencji niedopełnienie obowiązków wynikających z ustawy skutkuje aktualizacją odpowiedzialności organizatora imprezy masowej, stanowi bowiem zachowanie bezprawne, które może uzasadniać indemnizację w razie poniesienia szkody przez inną osobę. Konieczne jednak każdorazowo wykazanie przez poszkodowanego zarówno winy, jak i istnienia związku przyczynowego między niedopełnieniem nakazanego ustawą obowiązku a zdarzeniem szkodzącym oraz samą szkodą.

Ciężar wykazania, że zachodzą przesłanki uzasadniające odpowiedzialność deliktową spoczywa na stronie dochodzącej roszczeń odszkodowawczych zgodnie z regułą dowodzenia określoną w art. 6 k.c., zaś wina - jak uznał Sąd II instancji - nawet w razie objęcia odpowiedzialnością Pozwanych za zdarzenie

w przedmiotowym lokalu nie została wykazana. Nie można też przyjąć, że Pozwani ponoszą odpowiedzialność na podstawie powyższych unormowań za nadzwyczajne zdarzenia, będące skutkiem zachowania osoby trzeciej.

Sąd II instancji nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego tj. art. 385 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji powódki, albowiem rozstrzygnięcie należy uznać za prawidłowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji, odstępując od obciążenia Powódki kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c., zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnych rozstrzygnął na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 listopada 2018 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

jw